

надвпло впиото, той сирабчи побашима си Иова подъ мпшица, потътре го като мърша и хайде кадѣ скелята. *Лилка*, 9.

Потяги *с. м. мн. ч. (въ Пирдопъ лесѣци)* развилки (у телѣги) (*Тул.*): А заднаж ось дръжи *ж* разтока посрѣдствѣмъ на двѣ дървета, кои ся зѣвжтъ „потяги“, защо то сж' потягнати отъ заднаж ось отъ едния си краища покривулясто до срѣдѣ разтока. *Пк.* 45.

Потъжжѣ *м. св.* потужу, погорюю; потоскую: Гато чуешъ за смъртъ-та ми, Ти ще сторишъ най-добрѣ, Да потъжишъ, както тѣ-жашъ за говедо, га умрѣ. *Л. Д.* 1876 *р.* 157.

Потътнѣ *м. св.* загремлю, раздамся (*о звукѣ*): Всичко ся коло с' чюдо уберна Мож сестрицѣ всекѣ да видѣ! Гласъ ся всеобщо в' людѣ потътна Видите! хубава Златка идѣ! *Гн.* 26.

Потѣ *и Потѣ* *м. дл.* заставляю потѣтъ. **Потѣ са** *и Потѣ са* потѣю: Сиромашътъ попотнѣ се е! (*Nun ist's ja verschwitzt*). *Ри.* 52.

Поукротѣ *са м. св. возвр.* поугомонюсъ: Лучшо слѣдъ ожен-ваніето си са попромѣни и са поукроти. *Зк.* 11.

Поумирѣ *са м. св. возвр.* поуспокоюсъ: Поумири ся прѣвянѣ, царкынѣ! Успокойся сперва, королевна! *Р.* 58.

Поумнѣ *м. св.* поумнѣю: Ще поумнѣ, когато му закука куку-вица на гробътъ. *Ч.* 243. Тѣгли, главо, да тѣглимъ, давно поумѣмъ. *йб.* 233.

Поумоталавѣ *м. св.* окуну (наскоро): Въ капаніето не е до-ста само да ся поумоталави дѣтето у водѣтъ, нѣ трѣбва да ся измѣ-цѣло. *Л. Д.* 1869 *р.* 97.

Поуплашѣ *м. св.* понапугаю: Това виждане малко ни поупла-ши. *Х. I.* 158.—са, понепугаюсъ: Тарасъ се поуплаши май. *Тб.* 95.

Поуправѣ *м. св. см.* пооправѣ, поисправлю: Съ помоща на С. Величкова и Г. Райнова редакцията можѣ да поуправи пѣсента. *Пс.* 1, 168. Поуправѣ са, оправляюсъ: „Милчо! подзе Кръстинка, като са поуправи, ти ми си братъ. *Зк.* 203.

Поуслушамъ *са м. св.* поприслушаюсъ: Що ще да ли му е дошло на умъ да мери на нишанъ?—и са поуслушнахъ още по-добрѣ. *Л. Д.* 1875 *р.* 144.

Поутрѣбѣ *м. св.* подприберу: Той си прибра работѣтъ, поутрѣби одажѣтъ. *Р.* 81.

Поутънчавамъ *са м. дл.* утончаюсъ: Тѣ бѣхъ дивѣ, потхра-нени на свобода, а вѣ училището послѣ се поутънчавахъ (*нѣсколко шлифовалисъ*). *Тб.* 14.

Поучѣ *м. св.* Поучвамъ **Поучавамъ** *м. дл.* поучу, поучаю; наставляю,—яю: Лепо майка, що поучи сина! Лепо сина що послуша майка! *М.* 173. Я си языка извади Под язык да те цѣлуна, Защо ми